

Xinia's wraak

door Lydia Rood

naar een idee van Jezennia Boateng

Leopold / Amsterdam

Eerste druk 2016

© 2016 tekst: Lydia Rood

Omslagontwerp: Caren Limpens

Omslagbeeld: Getty Images, Shutterstock

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 6967 0 / NUR 283

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC®-keurmerk.
Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Xinia alleen

De wind giert om het reuzenrad. Het schuitje waarin Xinia zit schommelt wild. Beneden stappen mensen uit. De kabelbaan hangt stil, de monorail is gestopt, alleen de achtbaan verderop doet het nog. Iemand roept iets door een luidspreker: ‘... verband... weersomstan... sloten...’ Het geluid verwaait.

Om de hoek van de poffertjeskraam beneden komt Brit tevoorschijn; Xinia herkent haar aan het rode jack, dat wild flappert. Haar vriendin houdt stil op de hoek en kijkt naar boven. Is ze op zoek naar Xinia? Dan wil ze niet dat Xinia haar ziet, juist niet. Ze heeft haar de hele dag al ontlopen. Misschien is het niemand opgevallen. Maar Xinia voelt het in haar buik. Sinds ze die ochtend in de bus stapte en Brit naast Deborah zag zitten weet ze het: ze heeft verloren. Brit heeft haar in de steek gelaten.

Xinia is nog een tijdje naast Deborah in het gangpad blijven staan. Die had haar haar in vlechtjes gedaan voor de feestelijkheid; de streepjes schedeldak daartussen waren akelig wit. Xinia bleef er maar naar kijken. Ze hoopte dat Brit iets aardigs zou zeggen, toch nog. Maar Brit zat met haar telefoon te pielen en Deborah zwaaide naar haar moeder. Pas toen andere kinderen haar opzij duwden, liep Xinia door. De laatste plaatsen achter in de bus werden net bezet; ze moest omdraaien en terug, helemaal naar voren. Achter haar rug trokken haar klasgenoten gezichten naar elkaar, dat voelde ze. Er was alleen nog plek naast Iddo en zelfs die blies door zijn neus toen Xinia naast hem ging zitten.

Toen ze uitstapten, is Xinia tegen beter weten in nog naast Brit gaan lopen. Maar Brit greep meteen Deborah bij de arm en riep ‘Kom mee, daar kijken!’ Op een neppig toontje. Ze

renden samen weg. Nu heeft Xinia het wel begrepen. Ze had maar één vriendin. Nu heeft ze nul vriendinnen.

Ze dacht dat het niet erger kon... Nou, dat kan wel. Het is van minuut tot minuut erger geworden vandaag. De hele klas is tegen haar. En Deborah is haar vijand.

Brit, ver onder haar, heeft haar niet gespot. Ze rent onder het reuzenrad langs en verdwijnt uit het zicht onder een afdak. Xinia schat de tijd totdat Brit verderop weer tevoorschijn zal komen. Ze heeft de hele dag precies geweten waar Brit was, en met wie. Zelf is ze bijna de hele dag alleen geweest. Niemand om mee te praten. Behalve toen ze een ijsje at met de stagiaire en nog even, toen de moeder van Luke vroeg of ze mee in de achtbaan ging (Xinia heeft geweigerd). Ze heeft haar mond gehouden, telkens als ze werd gedist. Pas op het allerlaatst – maar zelfs toen zijn ze ermee weggekomen.

In het schuitje voor haar zitten een moeder en twee dochters. Ze beginnen opeens te roepen en te wijzen, ze kijken naar de lucht. Van rechts komt een donkergrijze wolkenmassa aanzeilen. Griezellig snel. De haren van de moeder en de dochters, sluike haren, staan plotseling recht van hun hoofd af, horizontaal. De bomen beneden buigen om in dezelfde richting. Wind fluit tussen de stangen door en dondert in Xinia's oren. Het reuzenrad kreunt, kraakt... Xinia grijpt de ijzeren stang beet en zet zich schrap, ook al weet ze dat dat niet helpt. Als het schuitje losraakt, valt ze toch wel te pletter. Zo'n klap overleeft je ruggengraat niet.

Nu wordt er ook op de grond gegild. Regen striemt Xinia's wangen. Mensen rennen, binnen twee minuten is er niemand meer te zien. Het reuzenrad schokt, de schuitjes zakken, de moeder in het andere schuitje krijst van angst.

Xinia wordt opeens heel kalm. Goed, dan valt ze te pletter. Nou en? Dat was toch wat ze wilden, Deborah en haar pestvrienden?

Maar het reuzenrad staat weer stil; Xinia leunt naar voren en ziet dat er gewoon een paar mensen uitstappen. De wind schudt de schuitjes en je voelt het ijzerwerk trillen, maar het houdt. Nu nog wel tenminste.

Een ongeluk... Sirenes, ziekenhuisgangen, grauwe gezichten, rode ogen. Zou Brit haar missen? Naar de begrafenis zou ze vast wel komen, tenminste: als de hele klas ging. Schijnheiligen!

Er loopt een groepje kinderen langs het reuzenrad, twee jongens en twee meisjes, alle vier bruin. Kon ze maar met hen mee... Xinia kijkt weer of ze Brit ziet lopen, maar haar schuitje hangt nu te laag. Ze kan niet meer over de gebouwen heen kijken en het pleintje verderop is niet te zien. Een paar minuten later is ze beneden.

‘Was je niet bang?’ vraagt de man in het rode hemd die haar helpt met het hekje.

Xinia schudt haar hoofd. Ze is niet zielig! Druppeltjes spatten uit haar krulletjes in zijn gezicht.

‘Sorry.’

‘Geeft niet.’ Hij lacht haar toe. ‘Zoek maar gauw je ouders op.’

Xinia kijkt om zich heen. Brit heeft niet gewacht – natuurlijk niet. Onder het afdak langs de winkels loopt een stroom kletsnatte bezoekers in de richting van de uitgang. Een bruine familie met drie dikke volwassenen schuilt gillend van het lachen onder een uitgespreide jas. Maar waar zijn de kinderen uit haar klas? Xinia kijkt uit naar de rode jas van Brit, de gele poncho van Luke, de zwarte krullen van de lange Justin. Ze zijn nergens te bekennen. Misschien zitten ze alweer in de bus. Brit naast Deborah.

Uit de bioscoop komt een drom mensen. Ze roepen ‘Aaa!’ en ‘Néé hè,’ klappen paraplu’s open, proberen flapperende poncho’s aan te trekken. Xinia wringt zich tegen de richting in, staat op iemands teen.

‘Kun je niet uitkijken, jumbo,’ scheldt een mager meisje.

‘Sorry.’ Xinia is wel erger gewend. Op school heet ze Bossche bol.

‘Sorry, paraplu vergeten,’ mompelt ze tegen de medewerkster in het rood.

Zij lacht ook al zo aardig. ‘Snel dan.’

In de zaal zoekt Xinia de donkerste plek uit – vlak onder het felle licht van de projector – en gaat zitten. Even warm worden. Even nadenken.

Waar is het misgegaan tussen haar en Brit? Waaróm ging het mis?

Xinia en de anderen

Het is moeilijk te zeggen waarom Xinia en Brit vriendinnen zijn. Ze lijken niet op elkaar, ze zitten niet naast elkaar, ze vinden niet dezelfde dingen leuk. Brit rijdt paard, Xinia tekent. Brit heeft overal commentaar op; Xinia zwijgt liever. Brit geeft verjaarspartijtjes voor wel tien kinderen en alle meisjes hopen op een uitnodiging. Xinia's familie viert verjaardagen niet – en het valt niemand op dat Xinia nooit een feestje heeft.

Brit vindt haar tantes stom; Xinia noemt háár tantes mama. Brit vindt haar zusje stom; Xinia past graag op haar broertje. Brit vindt haar moeder stom en kissebist over iedere kleinigheid; Xinia hoeft dat thuis niet te proberen.

Xinia mag niet bij Brit eten, maar Brit wel bij haar. Ze vindt het grappig om met haar handen te eten, maar ze gebruikt er ook haar linkerhand bij en dan schaamt Xinia zich dood. Ze durft er niets van te zeggen; Brit zou zich naar gaan voelen.

Brit kan goed selfies maken en Xinia kan goed koken. Maar Brit vindt koken niet belangrijk en Xinia zou best zo fotogeniek willen zijn als Brit. Foto's van hen tweeën mislukken trouwens altijd. Óf Brits gezicht ziet eruit als de volle maan, zonder uitdrukking, óf Xinia's gezicht staat er zo donker op dat je alleen haar ogen ziet.

Er is eigenlijk maar één ding waar ze allebei even dol op zijn: verhalen verzinnen. Dat doen ze altijd en overal. Als ze een handschoen met één vinger eraf vinden op straat: moordverhaal. Een haarband met glittersteentjes: prinsessenverhaal. Toen het zo hard regende dat de putten overstromden: einde-van-de-wereld-verhaal. En op de dag dat Luke bij hen in de klas kwam, zomaar midden in het

schooljaar, hadden ze aan het eind van de schooldag al een piratenvader, een gestorven moeder en een pestverleden voor hem bedacht.

Maar Luke wordt niet gepest, daar is hij te leuk voor. Nog iets wat Xinia en Brit delen: een geheime verliefdheid. Alleen praat Xinia daar nooit meer over. Ze is er zeker van dat haar vriendin hem ook leuk vindt, al heeft Brit dat nooit hardop gezegd. Het doet er niet toe. Luke is tegen hen allebei even aardig en bovendien: hij zit niet te wachten op verkering. Bijna iedere middag fietst hij onder de snelweg door naar zijn boogschietclub. Zijn score dáár, daar leeft hij voor.

Xinia wist eigenlijk eerst niet eens wat een Bossche bol wás. Dat Ahmed haar zo noemde, vond ze niet fijn, vooral toen andere kinderen mee begonnen te doen. Het scheen grappig te zijn, maar als Xinia meelachte, hoonde er altijd wel iemand: kijk haar lachen, die dombo!

Ze gaat eigenlijk niet meer zo graag in haar eentje naar buiten. Ze wacht liever op Brit, want als ze samen zijn, is ze veilig. Brit is populair.

‘Wat bedoelen ze eigenlijk?’ vroeg Xinia een keer.

‘Waarmee?’

‘Nou, met Bossche bol.’

‘Ik weet niet...’ Brit probeerde van onderwerp te veranderen.

Maar Xinia liet niet los: ‘Wat wil dat zeggen, Bossche bol?’

‘Het is een gebakje.’

Xinia was Brit net zolang aan blijven kijken tot ze eindelijk eerlijk antwoord gaf. ‘Dik en bruin, denk ik. Een Bossche bol is rond, met chocola erop. Mama zegt altijd moorkop.’

‘O.’

‘Tegen dat soort gebakjes dus. Niet over jou.’

Dat maakte het nog erger!

Vanaf dat moment weet Xinia dat ze wordt uitgescholden. Omdat ze dik en bruin is.

Ze heeft het één keer thuis gezegd.

‘Die kinderen zijn niet goed wijs,’ zei haar moeder toen in haar eigen mengsel van Engels, Nederlands en Twi. ‘En jij ook niet als je dat aantrekt. Die Ahmed – wie denkt hij helemaal dat hij is?’

‘Maar ze doen het allemaal.’

‘Dan geef je ze één keer een grote mond terug. Dat ze weten met wie ze te maken hebben. En anders ga ik weleens met de juf praten.’

Xinia schudde haar hoofd. Dat niet!

Dat ze weten met wie ze te maken hebben... Maar zij is haar moeder niet. Zij zou niet eens weten hoe dat moet, een grote mond opzetten.

Sindsdien klaagt ze maar niet meer. Het helpt toch niet.

Op een zaterdag koopt ze twee Bossche bollen en geeft er één aan Brit.

‘Zie je hoe lekker?’ Brit likt de chocola van haar lippen. En ze duwt lachend Xinia’s bol tegen haar neus, zodat ze onder de slagroom zit.

‘Wit staat je niet.’

Dat bedoelt Brit aardig.

Met de komst van Luke begint de ellende pas echt.

Xinia en Brit giechelen samen over hem. Brit vindt hem een lekkertje en Xinia zegt dat hij zo leuk lacht. Ze heeft al een keer gedroomd dat hij haar hand pakte... Even voelt het goed, dat Brit dat weet.

Maar dan vertelt Brit thuis dat Xinia Luke leuk vindt. Brits moeder vertelt het op de fitness aan de moeder van Deborah. Zo komt Deborah het te weten, en zij maakt er een grap over in de groepsapp.